

PARTS PROJECT

The Future is Female

10

THE FUTURE IS FEMALE

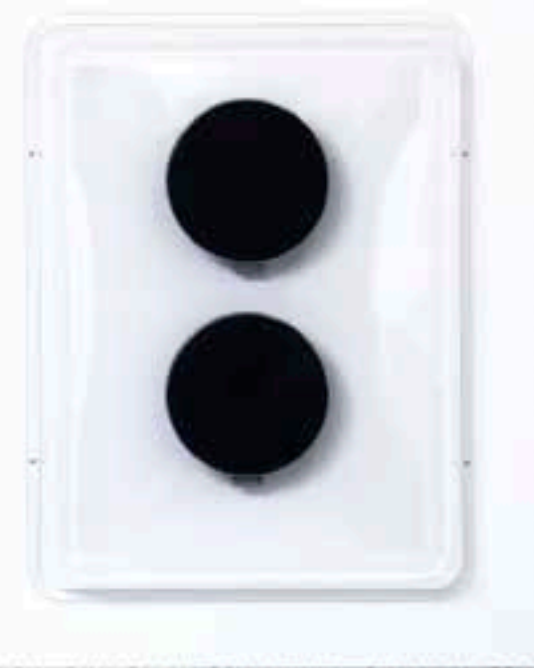
Yael Davids, Danielle Kwaaitaal, Rosemarie Trockel,
Karin Sander, Lily van der Stokker, Katharina Grosse,
Corita Kent, Lucia Tallova, Sylvie Fleury, Rose Wylie,
Aase Seidler Gernes, Roos van Haften en
Annemarie van Splunter.

Inleiding

The Future is Female is een tentoonstellingsconcept waarbij het werk van dertien vrouwelijke kunstenaars samen getoond wordt met speciaal door Twan Janssen geschreven teksten. De tentoonstelling laat krachten van vrouwelijke kunstenaars zien én is een roep om een open dialoog over kunst. Twan Janssen neemt je mee op een kijk- en leestocht langs de kunstwerken door ze te voorzien van persoonlijke teksten waarin zijn verwondering, jeugtherinneringen en dagelijkse terloopse gedachten aan bod komen. Zo laat hij je met een andere blik naar de kunstwerken kijken en op een speelse manier nadenken over kunst, het leven, jezelf, een ander. En meer...

De kunstenaars in de tentoonstelling – allen van stevige statuur – doen dat eveneens; in hun werk zit altijd een zeker autobiografisch element. De tentoonstelling ontrolt zich als een verhaal rond thema's zoals schoonheid, reizen, kindertijd en kind zijn. Twan Janssen post op Facebook regelmatig teksten over kunst. Hij nodigt daarmee uit tot nadenken en reageren. De reacties op zijn stukken maken duidelijk dat zijn perspectief gewaardeerd wordt. Een persoonlijke beleving van kunst is ook kenmerkend voor de relatie van verzamelaars met hun kunstwerken; daarom is Parts Project blij om de zinderende tentoonstelling *The Future is Female* te tonen.

With great gratitude we would like to thank the participating artists for their generous effort and friendly support, they have been a great inspiration and even more we would like to thank them for the wonderful artworks they have made and will make in the future.

ROSEMARIE TROCKEL

De posters hingen op straat in Wenen, zonder al te veel verdere uitleg. Het werk 'Beauty' van Rosemarie Trockel toont een aantal hele mooie vrouwen en één hele mooie man.

Als je het eenmaal weet kun je het daarna niet meer buiten beschouwing laten: de portretten zijn met behulp van software perfect gespiegeld, perfecte symmetrie in gezichten schijnen we als menselijke soort te lezen als schoonheidsideaal.

Schoonheid wordt op deze manier een vloek omdat de lat onmenselijk hoog wordt gelegd en dat is voor geen sterveling ooit haalbaar.

Schoonheid is natuurlijk per definitie een heel persoonlijk ding. Door te benoemen wat we mooi vinden laten we ook meteen onszelf zien. Mijn schoonheidsideaal ligt ergens anders, ik zal je uitleggen wanneer ik je mooi vind.

Het is als je gelukkig bent. Als je lichaam je nergens bij in de weg zit en je het op dat moment misschien niet eens ervaart. Als je niet bezig bent met hoe je kleding zit, omdat je intens opgaat in een concert. Of zit te janken bij een film die precies de juiste snaar raakt.

Schoonheid is voor mij afwezigheid van grenzen, een versmelten met de wereld.

Dan zie ik je en ben je mooi met al je imperfecties. Die doen er dan niet eens meer toe, ik keek toch ergens anders naar. Ik keek naar het kind wat nog in je woont en soms ineens wil spelen, naar de bejaarde die je straks zult zijn, ik zie je hele leven.

Schoonheid is het hele leven zien in iemand, liefst in iemand die ook van jou houdt.

Yael Davids

Toen ik voor het eerst van mijn leven een officiële verbintenis met een galerie aanging was dat voor mij een grote gebeurtenis, daar hoorde voor mij een ring bij. Het werd een zilveren ring die ik vijftien jaar lang met trots heb gedragen. Aan de binnenkant stond erin gegraveerd: 'Galerie van Gelder'. Ik was trots als een aap met zes lullen.

Een eenzijdige totale liefdesverklaring, het voelde voor mij op dat moment heel vanzelfsprekend. Pas jaren later, in therapie, begreep ik dat daar ook een andere uitleg aan kon worden gegeven. Inmiddels is die verbintenis allang in onderlinge overeenstemming ontbonden, maar je eerste galerie blijft iets bijzonders, die plek neemt geen andere galerie ooit meer in.

De prijslijst van Yael Davids, geborduurd met haar eigen haren is misschien op eenzelfde manier een uiting van eenzijdige aanhanke-lijkheid aan het kunstsysteem en er daarmee tegelijkertijd een commentaar op.

Ze zegt: "Dit is mijn werk en dit kost het." En om dat nog extra kracht bij te zetten borduur ik de tekst met mijn eigen haren. Soms heeft zelfs de zakelijke werkelijkheid een extra zetje nodig van de kunstenaar, heeft ook die kant van de zaak blijkbaar de verdichting van de kunstenaar nog nodig.

In de onleesbaarheid van de letterlijke tekst laat het iets anders juist heel duidelijk lezen: "Ik ben kunstenaar en ik zet daarvoor mijn mijn lijf en leden in, ik ben kunstenaar met huid en haar."

Misschien is het ergens een mooie vorm van onvermogen, zoals ik die althans bij mezelf heb ontdekt. Te veel van jezelf willen geven om te laten zien dat je het meent, dat je investering in het kunstenaarschap echt is, alsof dat nog moest worden bewezen.

Zelf heb ik inmiddels die blinde ambitie laten varen. Het heeft me jaren tijd gekost om haar los te laten, mezelf daarin te sparen, maar ik begrijp en voel die vurige ambitie in dit werk van Yael Davids, een prachtig pijnlijk werk.

Soms geef je als kunstenaar meer weg dan je je uiteindelijk kunt veroorloven, sta je emotioneel een tijdje rood. Geeft niks hoor, komen we wel overheen, maar tot die tijd is het voorlopig wel zo.

Van een ander soort kwetsbaarheid is het tweede werk wat we hier van Yael laten zien. MENDED CERAMIC heet het eeuwenoude Japanse ambacht om gebroken aardewerk te restaureren. De breuken blijven zichtbaar, worden zelfs verguld om ze zichtbaarder te maken. Ze worden binnen deze traditie gezien als verrijking van het voorwerp. Het leven is eroverheen gegaan en dat mag je ook best zien.

Karakter toont zich in beschadiging, meestal meer dan in perfectie. Leonard Cohen zong het ooit mooi: "There is a crack in everything, that's how the light gets in."

Het eerste werk wat ik zag van Sylvie Fleury was een verzameling tassen met logo's. Veelal van chique winkels, winkels waar ik in ieder geval nooit kom. In de tasjes zat parfum, schoenen, een eyeliner. En nog zo wat van die dingen die je blijkbaar koopt op een middag als een vrouw die wat geld te besteden heeft.

Ik vond het een bevrijdend werk, tassen met gekochte artikelen presenteren als sculptuur, dat is het maar eens als eerste.

Veel van haar werk neemt een loopje met clichés over vrouwen, shoppen, logo's van beroemde merken en schoonheidsidealen, ik shop, dus ik besta.

Ik weet nooit zeker of het ironisch bedoeld is of niet. Ergens hoop ik natuurlijk van wel, maar daar ga ik dan verder ook niet over en het maakt voor mijn beleving van het werk uiteindelijk ook niet uit.

De twee werken hier gaan denk ik over schoonheid. De kleine compositie met haarkrullers en de twee covers van de Vogue.

Het blad heeft wereldwijd vele lezers die ervan leren hoe het zogenaamd zit met de schoonheid. Welke kleding in de mode is, welke haarkracht en de roklengte van het seizoen.

Het blad dicteert ons hoe qua schoonheid in het huidige seizoen de wereld in elkaar zit.

Het is een blad wat schoonheid afspreekt met de wereld. "Dit is mooi, dus hou je daar maar aan, dan komt het met jou verder vast wel goed, anders je schoonheid zal het dan in ieder geval niet liggen, blijkbaar maar gewoon naar ons."

De haarkrullers zijn een abstracter werk, bijna minimal. En toch gaat dit werk op herbeelden toe ook over eenzelfde schoonheidsideaal. Jezelf krullen aanmeten die je niet van nature hebt, waar doen we dat dan voor?

Voor wie doe je dat dan precies, wie is daarmee geholpen? Ben je een mooiere versie van jezelf met krullen in je haar? Ik doe expres een beetje naïef, het werk lukt het ook bij me uit, het werk van Fleury begon.

Het neerzetten van beelden die grenzen aan naïviteit is denk ik een van de verdiensten van haar werk. Ze laat ons een oppervlakkige wereld zien die lui staat van levensbedrog.

Wat ze niet laat zien is de mens onder de consument, en daar word ik door haar werk dan juist extra benieuwd naar.

Ik wil dan juist weten hoe je eruit zou zien zonder die onderlinge afspraken, met je roklengte precies waar jij in wilt en zonder die krullen in je haar.

Het opgelegde schoonheidsideaal is misschien ook een beperking in vrijheid en misschien mag het uiteindelijk ook gewoon wel weg, hebben we het zgnelijk helemaal niet zo hard nodig als we soms misschien wel denken.

Hier iets over innerlijke schoonheid, maar daar kwam ik niet helemaal uit.

SYLVIE FLEURY

Het eerste werk wat ik zag van Sylvie Fleury was een verzameling tassen met logo's. Veelal van chique winkels, winkels waar ik in ieder geval nooit kom. In de tasjes zat parfum, schoenen, een eyeliner. En nog zo wat van die dingen die je blijkbaar koopt op een middag als een vrouw die wat geld te besteden heeft.

Ik vond het een bevrijdend werk, tassen met gekochte artikelen presenteren als sculptuur, durf het maar eens als eerste.

Veel van haar werk neemt een loopje met clichés over vrouwen, shoppen, logo's van beroemde merken en schoonheidsidealen, ik shop, dus ik besta.

Ik weet nooit zeker of het ironisch bedoeld is of niet. Ergens hoop ik natuurlijk van wel, maar daar ga ik dan verder ook niet over en het maakt voor mijn beleving van het werk uiteindelijk ook niet uit.

De twee werken hier gaan denk ik over schoonheid. De kleine compositie met haarkrullers en de twee covers van de Vogue.

Het blad heeft wereldwijd vele lezers die ervan leren hoe het zogenaamd zit met de schoonheid. Welke kleding in de mode is, welke haarkracht en de roklengte van het seizoen. Het blad dicteert ons hoe qua schoonheid in het huidige seizoen de wereld in elkaar zit.

Het is een blad wat schoonheid afsprekt met de wereld. "Dit is mooi, dus hou je daar maar aan, dan komt het met jou verder vast wel goed,

aan je schoonheid zal het dan in ieder geval niet liggen, luister maar gewoon naar ons."

De haarkrullers zijn een abstracter werk, bijna minimal. En toch gaat dit werk op bescheidener toon ook over eenzelfde schoonheidsideaal. Jezelf krullen aanmeten die je niet van nature hebt, waar doen we dat dan voor?

Voor wie doe je dat dan precies, wie is daarmee geholpen? Ben je een mooiere versie van jezelf met krullen in je haar? Ik doe expres een beetje naïef, het werk lukt het ook bij me uit, het werk van Fleury begon.

Het neerzetten van beelden die grenzen aan naïviteit is denk ik een van de verdiensten van haar werk. Ze laat ons een oppervlakkige wereld zien die bol staat van levensbedrog.

Wat ze niet laat zien is de mens onder de consument, en daar word ik door haar werk dan juist extra benieuwd naar.

Ik wil dan juist weten hoe je eruit zou zien zonder die onderlinge afspraken, met je roklengte precies waar jij 'm wilt en zonder die krullen in je haar.

Het opgelegde schoonheidsideaal is misschien ook een beperking in vrijheid, en misschien mag het uiteindelijk ook gewoon wel weg, hebben we het eigenlijk helemaal niet zo hard nodig als we soms misschien wel denken.

Hier iets over innerlijke schoonheid, maar daar kwam ik niet helemaal uit.

LUCIA TALLOVA

Het lijkt me inmiddels niet echt meer een geheim, ik ben een romanticus in hart en nieren. Maar dan meer van het soort van de paardenbloem die tussen de betonnen tegels groeit dan van het bosje rode rozen.

Ik ben meer van de romantiek van Laurie Anderson dan van die van Dolly Parton. Het toeval wil dan weer dat Laurie Anderson enorm groot fan is van Parton. Zo zie je maar weer, de ene romantiek blijkt voeding voor de andere.

Ik kon de ingang in het werk van Lucia Tallova lange tijd niet vinden. Ik moest even om de esthetiek heen om te horen wat ze daarmee nou werkelijk zei.

Soms duurt het een poos om werk te vertalen, omdat je de taal zelf anders spreekt. Luisteren is dan ineens een vak apart waar ik niet altijd geduld voor heb, maar dat ligt niet aan het werk, dat ligt vooral aan mij.

Ik moet genoeg souvenirs hebben gezien om zo'n wereld te begrijpen, voordat het bij elkaar opgeteld voor mij gaat werken, voordat

het met elkaar gaat zingen en je een liedje mee kunt fluiten.

Als het eenmaal zingt dan houdt het z'n mond niet meer, logeert het dagenlang in mijn hoofd.

Haar werk in deze tentoonstelling is romantisch, maar van het afgewogen soort. Een foto van een bergtop die aan een foto niet genoeg heeft. De berg gutst gul over de rand van de foto de werkelijkheid in.

De berg zit in een koffer, zodat ze altijd meegenomen kan worden, voor als je onderweg een berg nodig hebt, of omdat je iemand ergens een berg van wilt beloven en bewijs nodig hebt voor die belofte.

Romantiek kan mij in principe niet koud en onderkoeld genoeg zijn, maar bij een aantal werken van Tallova krijg ik kippenvel, net als bij die twee nummers van Dolly Parton.

Daar doe je helemaal niets aan, of je dat nou wilt of niet, daar heb je zelf dan niet zo heel veel meer over te zeggen.

KARIN SANDER

Mijn moeder deed het als meisje van 12 helemaal verkeerd, terwijl ze dacht dat ze het juist helemaal goed deed.

Ze werkte in Hotel Restaurant de Plasmolen, verreweg het meest chique hotel in de buurt, ook zelfs toen ik nog jong was, het is inmiddels uitgebrand en helaas helemaal verdwenen.

Ze had tijd over en wilde een goede dienst doen, dus ging ze in de wijnkelder de flessen afstoffen, want dat was behoorlijk de moeite.

Ze schijnt nogal op haar kop gekregen te hebben en daarin heb ik nog steeds met haar te doen.

Hoe kun je als twaalfjarige nu weten hoe de wereld in elkaar zit, als je die op dat moment alleen maar schoonmaakt?

Ergens moet het rijmen voor mij met de werken van Karin Sander. Ik kom er nog wel een keer achter hoe het zit.

Sander stuurde een aantal witte schildersdoeken onbeschermd op per post, naar verschillende plekken in de wereld. Ze werden een week of twee reizend aan de wereld blootgesteld.

Wat er onderweg gebeurde met die doeken is wat de werken uiteindelijk zijn geworden. Kras-sen, vervuiling, mishandeling soms.

Een leeg doek wordt de wereld ingestuurd en op het moment dat het aankomt op de plaats van bestemming is het niet meer leeg. Niemand

heeft erop geschilderd, maar maagdelijk wit is het ook niet meer, het heeft onderweg het een en ander meegemaakt.

Het andere werk wat hier te zien is werd als leeg doek opgehangen in een bouwkeet. Wat Sanders bij beide werken doet is maagdelijkheid blootstellen aan de wereld, en laten zien wat er gebeurt.

Bij een tentoonstelling in Bonn was van haar bijna niets te zien, ze had de muren van de lege museumzaal gepolitoerd, waardoor ze gingen glanzen, poetsen in z'n extreemste vorm.

Niets is net als Alles een verzamelnaam, het kan heel veel verschillende dingen bevatten.

Hoe je als twaalfjarige al krassen oploopt door de wereld ingestuurd te worden en door simpel-weg je best te doen, zoiets.

De krassen en vervuiling in deze voorheen maagdelijk witte doeken zijn alleen ontstaan door het versturen, niemand had iets slechts met ze voor.

De maagdelijk witte doeken van Karin Sander zijn aangeraakt, maar vanaf dat moment ook pas bijzonder.

Met mijn moeder gaat het overigens prima, jullie krijgen allemaal de groeten.

ROOS VAN HAAFTEN

Het is een spiegelend schapje, met daarop een paar spelden, een stukje plastic, een lucifer en nog wat meer van die dingen die in de normale wereld zoals wij die kennen niet zo heel veel waarde hebben.

In de wereld van Roos van Haaften wel, daar vertalen ze hun eigen onbeduidendheid in hun poëtisch evenbeeld, hun schaduwen betalen zich meer dan dubbel terug, ze worden in die wereld veel belangrijker dan ze in het echt ooit zijn geweest of worden.

Als de spot erop staat, blijkt dat al die frutsels opeens allemaal een eigen functie hebben. Al die dingen bij elkaar vormen een compleet en leesbaar beeld. Ze houden ieder op hun eigen manier het licht tegen, zodat op de wand erboven een afbeelding weerspiegelt en een herkenbaar beeld ontstaat.

Ze krijgen tijdelijk een rol als karakter in een groot historisch drama. Ze werken samen en zetten dat drama overtuigend neer. Zodra ze in de spotlight staan vervullen ze een grotere rol dan die van zichzelf, ze stijgen tijdelijk boven zichzelf uit, stappen even over hun schaduw heen.

De drie werken die hier te zien zijn geven drie historische rampen weer. De beelden

zijn ontleend aan oude ansichtkaarten van catastrofes die men elkaar destijds blijkbaar stuurde.

Op zich ook een opmerkelijk gegeven, "Hallo, hoe gaat het met jou? Met mij gaat het goed. Hier heb je een foto van een Zeppelin die is ontploft, er waren 35 doden, ik hoop dat je een leuke dag hebt."

In de vertaling worden dingen meevertaald die zich niet bij de eerste lezing laten lezen. Als het antwoord uit schaduwen bestaat dan is het soms even zoeken naar de vraag.

Het zijn kleine werken over grote rampen die de wereld allang niet meer bezighoudt. Iedereen die betrokken was bij die ongelukken is vergeten en zelfs hun kinderen zijn al jaren dood.

Echo's van lang vervlogen pijn en als de spots uitgaan, zijn ze weg, dan zijn de dingen weer gewoon zichzelf en geen vertaling meer van het grote wereldleed van ooit, heel lang geleden.

Misschien is het dan ineens allemaal nooit echt gebeurd.

KATHARINA GROSSE

Een tekst op een laag podium, met een vlag van Katharina Grosse.

Een vlag planten is van oudsher een vorm van claimen van territorium, denk aan de pioniers in de Verenigde Staten, of de eerste landing op de Maan.

In vroeger tijden was het gebruik om jezelf van verre kenbaar te maken met een vlag of een heraldisch wapen, zodat iedereen van grote afstand wist met wie ze te maken hadden of te maken zouden krijgen.

Het is misschien een beetje misbruik van het werk door mij, maar in een tentoonstelling over de toekomst die best wat vriendelijker zou mogen, paste naar mijn idee een lieve vlag, geplant op zachter territorium.

Geen vlag van een land, althans niet van een bestaand land, misschien wel van een

samenleving die eraan gaat komen, laten we het met z'n allen hopen.

Er is niet één kleur overgeslagen, we zijn dus allemaal uitgenodigd en zijn allemaal van harte welkom.

'Lief spelen met elkaar,' dat zegt de vlag voor mij, 'We zijn hier met elkaar en hebben met z'n allen maar één zandbak.'

De Ander is niet voor niets de Ander, verwacht dan ook van hem of haar geen echo van jezelf.

De Ander, dat ben jij net zo goed, in de ogen van de Ander.

Alle kleuren zijn uiteindelijk nodig als je een regenboog wilt zien.

LILY VAN DER STOKKER

Wat we iedere dag tegen elkaar zeggen, is meestal niet zo heel bijzonder. Het zijn zijdelingse opmerkingen, bedoeld om te laten weten waar we staan ten opzichte van elkaar.

Zeker als we de ander iedere dag zien worden de mededelingen eenvoudiger. Er wordt veelal begrip verondersteld en vaak om goede redenen, halve woorden zijn genoeg, die spreken eigenlijk al boekdelen.

Een alledaagse plaatsbepaling in simpele kleine woorden. Veel wat daarin niet wordt gezegd is een stilzwijgende onderliggende afspraak.

Lily van der Stokker maakt er een punt van, van het ridicuul gewone, en dat is in mijn ogen dan juist weer heel bijzonder.

Zoals de eerste Bijbels door monniken verluchtigd werden met krullen en miniaturen om het belang van de teksten aan te geven (een belangrijker boek dan de Bijbel was er natuurlijk niet), zo verluchtigt zij het normale, geeft het een podium als iets uitzonderlijks.

We kennen het denk ik allemaal, de spreektaal tussen geliefden. Dat gaat dan vaker over de dagelijkse boodschappen of de maandelijksse huur dan over dat je van elkaar houdt en altijd bij elkaar zult blijven.

Dat is allemaal al uitgesproken, dat ga je niet iedere dag herhalen. Daardoor ontstaat die losse spreektaal ook, alles wat daarin niet wordt benoemd is waar het eigenlijk om gaat.

Er zijn soms kunstenaars die dingen maken waarbij ik denk: "Oh! Mocht dat ook!?"

Lily is voor mij de Petemoe van dit principe. Ze heeft in haar eentje een enorme bende aangericht in alles wat ik dacht over kunst te weten, en begrippen als Onbelangrijk, Vriendelijk, Lullig en Nietszeggend een enorm ontwrichtende rol gegeven, waarmee ze voor mij op gelijke hoogte staat met de grote Minimal kunstenaars, die daar dan wel veel duurdere woorden voor nodig hadden.

De huis- tuin- en keukentaal, in de hoofdrol, ook nog eens versierd met krullen. Hoe we elkaar zoeken en vinden op een maandag, een dinsdag of een donderdag. Daarin woont denk ik ergens de liefde, hoe simpel dat ook klinkt.

Lily snapt dat leven met elkaar tussen de regels lezen is. Wat we elkaar niet iedere dag meer zeggen, wordt daarmee stiekem toch nog wel gehoord.

Lily is mijn held.

CORITA KENT

Laat ik er maar eerlijk over zijn: ik heb niets met georganiseerde religie. Ik geloof niet dat de waarheid over de mensen en de wereld in één boek past.

Ik geloof wel dat alle religies het beste voorhebben met de wereld, dus ik gebruik ze als een saladebar en jat van iedere schaal de asperges en plakjes gekookte eieren.

Van alle kunstenaars van wie hier werk te zien is, is Sister Corita Kent misschien wel het meest recht door zee geweest. Ze wist zich natuurlijk gesteund door haar geloof, dat moet haar wel hebben geholpen.

In je eentje met oplossingen voor de wereld komen is bepaald niet makkelijk. Een boek als handleiding helpt dan wel, dan kun je ook af en toe wat opzoeken, of spieken hoe het ook weer zat met de wereld en de mensen.

Of je nog op koers ligt bijvoorbeeld, ook al voelt het soms van niet, of wat je doet nog wel in lijn is met waar je in gelooft, waar je je als non aan hebt geconformeerd.

Ze was zuster in de orde van The Immaculate Heart of Mary en begon Pop Art prints te maken na het zien van Warhol's Campbell's soepblikken bij galerie Feris in Los Angeles.

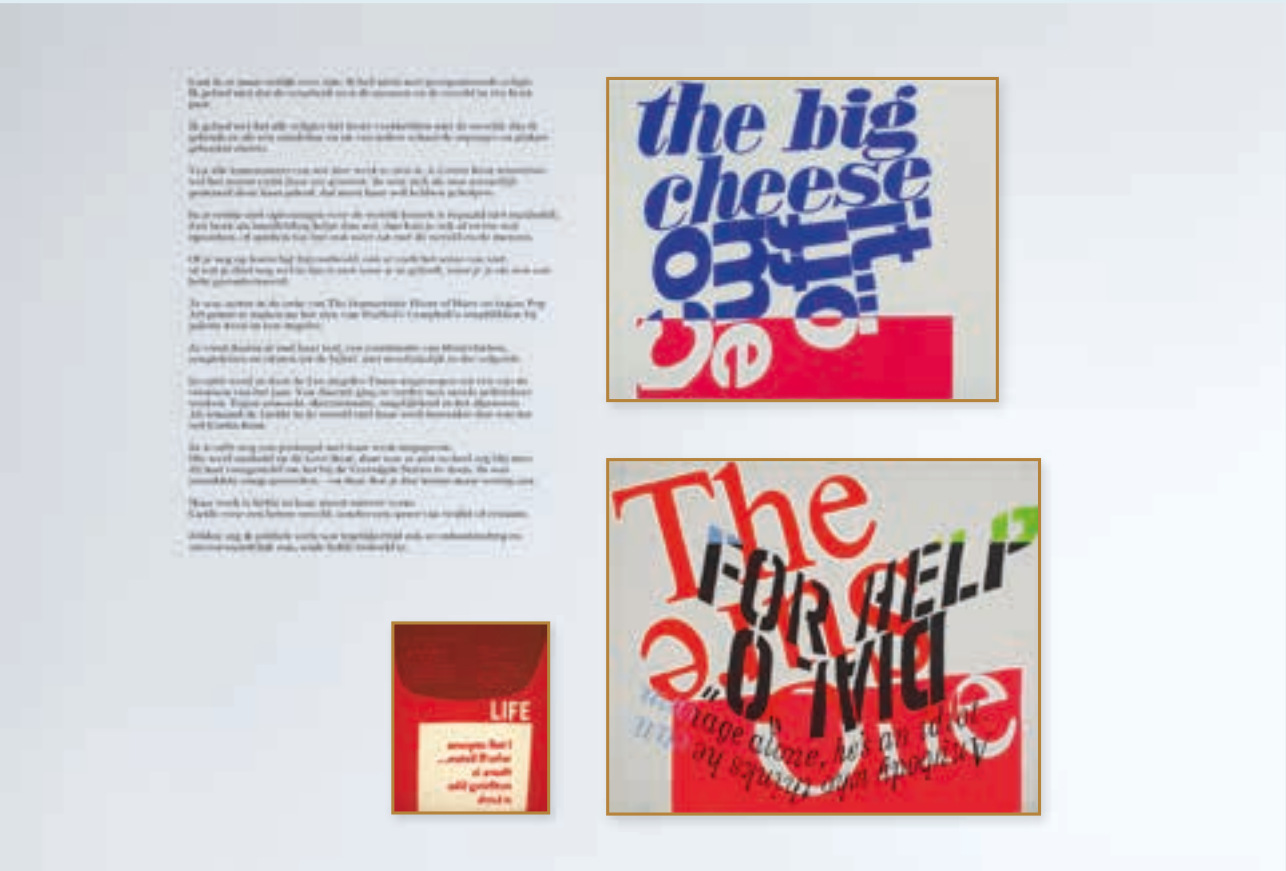
Ze vond daarin al snel haar taal, een combinatie van kleurvlakken, songteksten en citaten uit de bijbel, niet noodzakelijk in die volgorde.

In 1966 werd ze door de Los Angeles Times uitgeroepen tot een van de vrouwen van het jaar. Van daaruit ging ze verder met steeds politiekere werken. Tegen armoede, discriminatie, ongelijkheid in het algemeen. Als iemand de Liefde in de wereld met haar werk bewaakte dan was het wel Sister Corita Kent.

Er is zelfs nog een postzegel met haar werk uitgegeven. Die werd onthuld op de Love Boat, daar was ze niet zo heel erg blij mee. Zij had voorgesteld om het bij de Verenigde Naties te doen. Ze was inmiddels camp geworden, en daar doe je dan helaas maar weinig aan.

Haar werk is liefde in haar meest zuivere vorm. Liefde voor een betere wereld, zonder een spoor van twijfel of cynisme.

Zelden zag ik politiek werk wat tegelijkertijd ook zo onbaatzuchtig en onvoorwaardelijk was, zoals liefde bedoeld is.

ROSE WYLIE

Ik heb het al een poos niet meer gehad, maar het was lange tijd een droom die vaak terugkeerde.

Er werd oorverdovend hard gefluisterd, niet te doen, het kwam altijd heel hard binnen.

Ik weet niet eens wat er gezegd werd, dat deed er ook niet toe. Het was vooral het volume wat niet klopte met de toon. Ik schrok daar altijd wakker van, niet per se heel erg fijn.

Een puppy van drie meter hoog klopt ook niet helemaal, zo iets. Dromen zijn natuurlijk vaak ontregelend, daarvoor zijn het dromen.

Rose Wylie maakt grote schilderijen over kleine onderwerpen. Althans zo lees ik ze. Uitvergroot nemen de kleinste dingen of gebaren ineens enorme vormen aan, terwijl hun proporties niet kloppen met hun geluid, ze schreeuwen kleine dingen.

Ze schreeuwen tussenzinnen, bijgedachten, mijmeringen.

Een chocolade konijn, een prins te paard of een zebra met twee leeuwen. Of in het geval van een tekening die hier te zien is een net

iets te grote gasbrander, ook hier is de maat ineens een beetje verontrustend.

Vaak met tekst, maar die verduidelijken voor mij niet zo heel veel. Taal is ook maar een manier om dingen te duiden, de toon zegt vaak veel meer.

Het zijn dromen waar dingen uit proportie zijn, iets onbeduidends ineens de wereld kan gaan overheersen. Ineens wordt iets kleins zo groot gemaakt dat het met jouw proporties concurreert.

Je nietig voelen in de nabijheid van een drie meter hoge puppy, of bij het geluid van gefluister met 300 decibel. Dat is misschien wat Rose Wylie doet, en dat doet ze denk ik heel erg goed.

De dingen in de wereld zijn gekoppeld aan proporties. Als je je daar vervolgens niet aan houdt dan gebeurt er iets bijzonders, voel ik me ineens Alice en is de wereld ineens een Wonderland.

Ze is de tachtig gepasseerd, maar ze schildert driftig voort. En maar heel hard fluisteren, en maar meters maken, en ik maar wakker schrikken en mezelf maar zeggen: 'Het was een droom, het was niet echt.'

AASE SEIDLER GERNES

Je ziet het wel vaker, acteurs die tijdens een toneelstuk tijdelijk van het podium verdwijnen, om dan later in het verhaal weer op te komen, in een andere, misschien wel betere versie van zichzelf.

Aase Seidler Gernes deed dat halverwege de jaren zestig. Ze wijdde zich vanaf die jaren aan de opvoeding van haar kinderen en de carrière van haar man. Daarvoor was ze sinds de jaren vijftig een duidelijk zichtbare kunstenaar, die zich met name bezighield met grensverleggende textiele werken.

Haar man maakte furore, Poul Gernes zette nieuwe paden uit in het Deense kunstleven, maakte sociaal bevlogen werk. Hij richtte zelfs een nieuwe academie op en gaf zijn werken het liefst gratis weg.

Haar eigen werk is grotendeels onderbelicht gebleven, de spotlight stond voornamelijk op hem, hoewel zijn succes ook grotendeels aan haar te danken was. Ze leverde de kleuren en patronen voor zijn schilderijen. Ze hadden daarin een pact gesloten dat alleen een vrouw kan sluiten: alles gebeurde onder zijn naam, zij souffleerde vanuit de coulissen. Altijd aanwezig, maar grotendeels onzichtbaar voor het publiek.

Wetende dat Aase tijdens het opvoeden van de kinderen permanent is blijven experimenteren met textiel, geborduurde kleding, alleen al om het geld voor het gezin te verdienen, daarmee lijkt het een bewuste, weloverwogen keuze te zijn geweest.

Ze zette haar eigen werk verpakt in koffers op zolder. Vanaf dat moment had haar man als kunstenaar de hoofdrol.

Is dat Liefde? Je eigen talent in dienst stellen van de Ander? Ik heb het antwoord op die vraag in deze situatie niet, maar ergens in dit verhaal voel ik wel plaatsvervangende pijn.

Ik vind het mooi om te zien dat ze op latere leeftijd haar oorspronkelijke rol op het toneel weer heeft opgepakt: "Ik was even weg, althans niet heel erg zichtbaar, maar hier ben ik dan toch maar weer, in het toneelstuk van mijn eigen leven. Nu komt er nog even een stukje waarover ik zelf de regie in handen heb."

Je ziet het wel vaker, acteurs die tijdens een toneelstuk tijdelijk van het podium verdwijnen, om dan later in het verhaal weer op te komen in een ander, misschien wel betere versie van zichzelf.

Aase Seidler Gernes deed dat halverwege de jaren zestig. Ze wijdde zich vanaf die jaren aan de opvoeding van haar kinderen en de carrière van haar man. Daarvoor was ze sinds de jaren vijftig een duidelijk zichtbare kunstenaar, die zich met name bezighield met grensverleggende textiele werken.

Haar man maakte furore, Poul Gernes zette nieuwe paden uit in het Deense kunstleven, maakte sociaal bevlogen werk. Hij richtte zelfs een nieuwe academie op en gaf zijn werken het liefst gratis weg.

Haar eigen werk is grotendeels onderbelicht gebleven, de spotlight stond voornamelijk op hem, hoewel zijn succes ook grotendeels aan haar te danken was. Zij leverde de kleuren en patronen voor zijn schilderijen. Ze hadden daarin een pact gesloten dat alleen een vrouw kan sluiten: alles gebeurde onder zijn naam, zij souffleerde vanuit de coulissen. Altijd aanwezig, maar grotendeels onzichtbaar voor het publiek.

Wetende dat Aase tijdens het opvoeden van de kinderen permanent is blijven experimenteren met textiel, geborduurde kleding, alleen al om het geld voor het gezin te verdienen, daarmee lijkt het een bewuste, weloverwogen keuze te zijn geweest.

Ze zette haar eigen werk verpakt in koffers op zolder. Vanaf dat moment had haar man als kunstenaar de hoofdrol.

Is dat Liefde? Je eigen talent in dienst stellen van de Ander? Ik heb het antwoord op die vraag in deze situatie niet, maar ergens in dit verhaal voel ik wel plaatsvervangende pijn.

Is dat Liefde? Je eigen talent in dienst stellen van de Ander? Ik heb het antwoord op die vraag in deze situatie niet, maar ergens in dit verhaal voel ik wel plaatsvervangende pijn.

Ik vind het mooi om te zien dat ze op latere leeftijd haar oorspronkelijke rol op het toneel weer heeft opgepakt: "Ik was even weg, althans niet heel erg zichtbaar, maar hier ben ik dan toch maar weer, in het toneelstuk van mijn eigen leven. Nu komt er nog even een stukje waarover ik zelf de regie in handen heb."

DANIELLE KWAAITAAL

Tante Aggie en Oom Wienie hadden een bloemenwinkel in ons dorp. Mijn moeder en mijn zus werkten daar af en toe, dus het huis waar ik mijn jeugd doorbracht stond altijd vol met bloemen.

Dat leek voor mij toen heel vanzelfsprekend, maar bleek onbetaalbaar toen ik eenmaal zelf op kamers ging. Ik heb er uiteindelijk wel een niet te stillen bloemenzucht aan overgehouden.

De werken van Danielle Kwaaitaal tonen bloemen onder water. Ik weet niet precies wat er daarna met de foto door haar gedaan is, en dat maakt me ook eigenlijk niet zo heel veel uit. Kleuren verwisselen van namen, het beeld krijgt iets onwerkelijks, de werken zijn intensiever van kleur dan de bloemen in werkelijkheid zijn.

Zoals de ingekleurde floraboeken van eeuwen geleden, maar die kleuren zijn inmiddels verbleekt, niet alleen de bloemen maar ook de inkten in die boeken bleken niet opgewassen tegen de tijd.

Het wonderlijke aan bloemen is dat we ze alleen zien op het toppunt van hun kunnen. Daarvoor zijn ze voor ons niet interessant, daarna ook zeker niet.

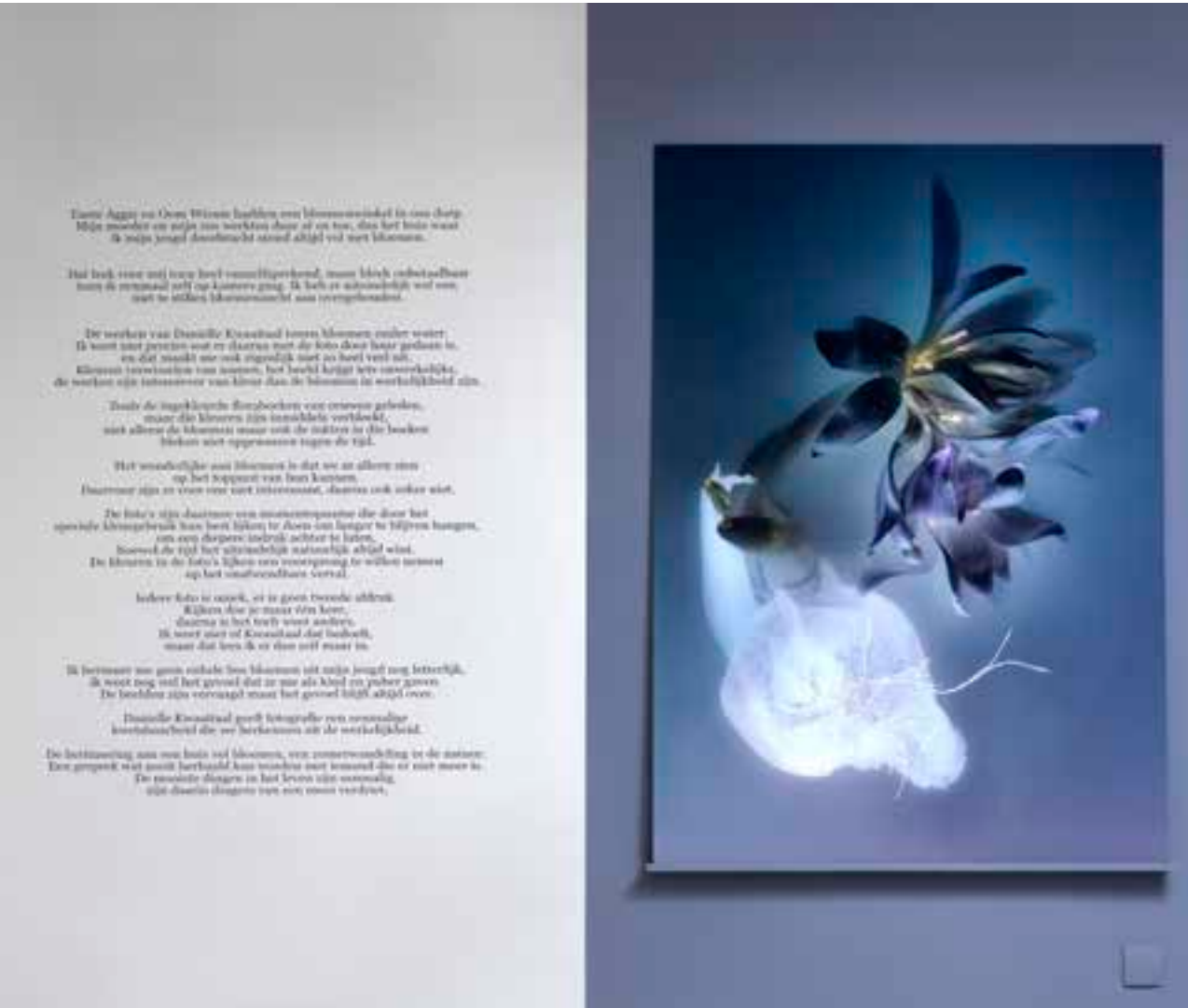
De foto's zijn daarmee een momentopname die door het speciale kleurgebruik hun best lijken te doen om langer te blijven hangen, om een diepere indruk achter te laten, hoewel de tijd het uiteindelijk natuurlijk altijd wint. De kleuren in de foto's lijken een voorsprong te willen nemen op het onafwendbare verval.

Iedere foto is uniek, er is geen tweede afdruk. Kijken doe je maar één keer, daarna is het toch weer anders. Ik weet niet of Kwaaitaal dat bedoelt, maar dat lees ik er dan zelf maar in.

Ik herinner me geen enkele bos bloemen uit mijn jeugd nog letterlijk, ik weet nog wel het gevoel dat ze me als kind en puber gaven. De beelden zijn vervaagd maar het gevoel blijft altijd over.

Danielle Kwaaitaal geeft fotografie een eenmalige kwetsbaarheid die we herkennen uit de werkelijkheid.

De herinnering aan een huis vol bloemen, een zomerwandeling in de natuur. Een gesprek wat nooit herhaald kan worden met iemand die er niet meer is. De mooiste dingen in het leven zijn eenmalig, zijn daarin dragers van een mooi verdriet.

ANNEMARIE VAN SPLUNTER

Het gegeven is even eenvoudig als doeltreffend. Simpeler kan film bijna niet zijn dan in het werk hier van Annemarie van Splunter.

21 kinderen, 21 huizen en 21 gordijnen. De kinderen doen de gordijnen in hun huis open. Meer is er niet, maar ik was tot tranen geroerd door wat met deze voorstelling van zaken werd geïmpliceerd.

Neem het verschil tussen de jongens en de meisjes. Waar de jongens vaak lomp en met bravoure de gordijnen opengooien doen de meisjes dat met een zekere voorzichtigheid, hier en daar lijkt het zelfs een ritueel. Ze openen het uitzicht zachter, wellicht met meer gevoel voor de kijker en zichzelf, misschien zelfs voor de buitenwereld.

Op één jongetje na, de gordijnen vermoeden een Turks of Marokkaans huishouden. Een welopgevoed, ingetogen, lief jongetje lijkt hij me. Voorzichtig doet hij de gordijnen open en laat het daglicht binnenstromen, de dag komt dan toch vriendelijker binnen, de dag wordt beleefd aan je voorgesteld en je denkt bij jezelf: 'Goedemorgen.'

De Toekomst opent de gordijnen en laat ons zien waar we ons nu in het heden bevinden. Een achterstandsbuurt, een grachtenpand, of een huis met uitzicht op lelijke stedelijkheid. Toevallig is dit Amsterdam, maar in gedachte werkt dit denk ik overal hetzelfde.

De gordijnen openen, als eerste handeling 's ochtends om je te verhouden met de wereld. We staan er misschien zelden bij stil, maar je verhouden tot de wereld is een dagelijks terugkerende keuze, eigenlijk geen vanzelfsprekendheid.

Een veranderde wereld inmiddels misschien, ik heb daar mijn hoop op gevestigd. Een wereld waarin meerdere vormen van geluk mogelijk zijn en naast elkaar bestaan.

Een wereld waarin je kunt zijn wie je bent, ook al ben je als iemand anders geboren. Ook al zijn er in productie onderdelen verloren gegaan, of is er met het in elkaar solderen iets misgegaan. Die wereld ligt misschien nu ook open voor jou. De Toekomst heeft in ieder geval de gordijnen voor je geopend.

Een wereld waarin macho krachten niet automatisch winnen. Een wereld waarin de zachte kracht meer stem krijgt. Waarin twijfel en vragen stellen belangrijker worden dan alles altijd zeker weten.

Naar het licht toe groeien met z'n allen. Kijk hoe planten het doen, die hebben het nog niet zo slecht bekeken. Ze zoeken het licht en groeien er naartoe, hoeveel meer aanwijzingen heb je nodig? De tuin, net buiten je gordijnen, blijft een goede docent, als je wilt luisteren.

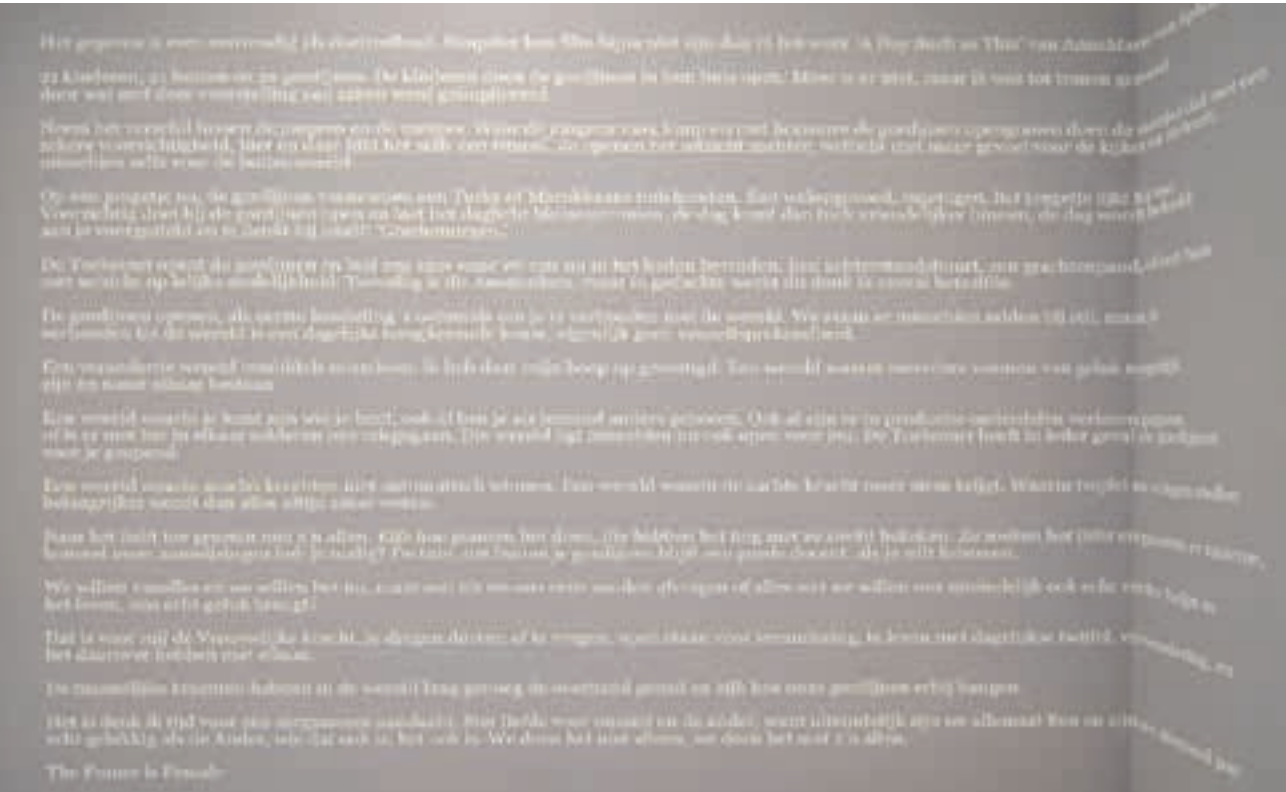
We willen vanalles en we willen het nu, maar wat als we ons eens zouden afvragen of alles wat we willen ons uiteindelijk ook echt verder helpt in het leven, ons echt geluk brengt?

Dat is voor mij de Vrouwelijke kracht, je dingen durven af te vragen, open staan voor verandering, te leven met dagelijkse twijfel, verwondering, en het daarover hebben met elkaar.

De mannelijke krachten hebben in de wereld lang genoeg de overhand gehad en kijk hoe onze gordijnen erbij hangen.

Het is denk ik tijd voor een zorgzamere aandacht. Met liefde voor onszelf en de ander, want uiteindelijk zijn we allemaal Een en zijn we allemaal pas echt gelukkig als de Ander, wie dat ook is, het ook is. We doen het niet alleen, we doen het met z'n allen.

The Future is Female.

INTRODUCTION

The Future Is Female is an exhibition concept in which the work of 13 female artists is shown together with a text written especially by the artist Twan Janssen. This exhibition bundles female force and strength and encourages an open dialogue about art. Twan's text guides you on a viewing and reading trip through the artworks by providing them with a personal perspective in which he shares his wonder, childhood memories and casual everyday thoughts. In this way he persuades you look at the artworks with a different eye, to reflect on art, life, yourself, somebody close, all in a playful way. And more... The artists in the exhibition, all of note, have a comparable starting position there is always a certain autobiographical element in their work. The exhibition unfolds as a story about subjects such as beauty, journey, childhood and being young at heart.

Twan Janssen regularly posts a text about art on Facebook. He invites you to think and respond. The reactions to these posts make it clear that his perspective is highly appreciated. The personal experience of art is also characteristic of the relationship between collectors and their artworks; that's why Parts Project is pleased to present the exhilarating exhibition - The Future is Female.

ROSEMARIE TROCKEL

The posters were hanging in the streets of Vienna, without much explanation. The work 'Beauty' shows a number of very pretty women and one very handsome man.

Once you see it you can no longer ignore it: the portraits have been perfectly mirrored using software to create the perfect symmetry in faces we humans read as a beauty ideal.

In this way beauty becomes a curse because the measure is too impossibly high for any mortal soul to ever obtain.

Of course, beauty is a personal thing and by pointing out what we consider beautiful we also reveal ourselves. My beauty ideal lies somewhere else. Let me explain to you when I think you are beautiful.

It is when you are happy. When your body is not restraining you in any way and you don't even realize it in that instant, you exhibit beauty. When you are not occupied by the way your clothes fit because you are completely immersed in a concert. That is beauty, like the tears you cry over a movie that hits exactly the right nerve.

Beauty to me is the absence of borders, a coalescence with the world.

Then I see you and you are beautiful with all your imperfections. Because I was looking at something else anyhow. I was looking at the child that still lives inside of you and sometimes suddenly wants to play, or at the elderly person you will be in time, I see your whole life, or try to.

Beauty is seeing the entirety of someone, preferably in someone who loves you too.

Yael Davids

The first time I officially committed to a gallery it was such a major occasion for me that I decided it required a ring.

I decided on a silver ring and wore it for fifteen years with great pride. The engraving on the inside read: 'Galerie van Gelder'. I was, as the Dutch saying goes, proud as a monkey with six dicks.

A one sided declaration of absolute love, at the time it felt totally natural to me. Only years later, in therapy, I understood that it could also be interpreted in a different way.

Since then, my engagement has long been ended, but your first gallery will always be special.

Yael Davids pricelist, embroidered with her own hair, is maybe in a similarly one-sided token of devotion to the art system and simultaneously a comment on it.

She says: "This is my work and this is what it costs." And to give that extra emphasis she embroiders the text with her own hair. Sometimes even the business reality needs that extra push by the artist: even that side of the matter apparently needs the artist's poetry.

In the indecipherability of the literal text, Davids allows something else to be clarified: "I am an artists and I put my body and soul into my work. I am an artist in my skin and bones.

Maybe somehow it is also a beautiful kind of powerlessness, as I have learned. Wanting to give too much of yourself to show that you mean it, that your investment in your work is real and complete, as if this needed to be proven.

I have by now let go of that blind ambition. It took me many years to let go of it, saving myself, but I understand and feel the passionate ambition in this work by Yael Davids. A beautifully painful piece of work.

As an artist you often have to give away more of yourself than you can afford to loose. That's okay though, we'll get by. But for the time being that's how it is.

Of another kind of vulnerability is the mended ceramic work by Yael Davids on show. MENDED CERAMIC is an ancient Japanese craft in repairing broken pottery. The cracks remain visible; better yet they are gilded to make them even more visible. The cracks in this tradition are regarded as an enrichment of the object. It has had a life and that is allowed to show. Character reveals itself in the scarring, mostly more so than in perfection.

Leonard Cohen once sang it so beautifully: "There is a crack in everything, that's how the light gets in."

SYLVIE FLEURY

The first work by Sylvie Fleury I saw was a collection of bags with logos on them. Mostly of posh stores, store I never visit. The bags contained perfume, shoes, an eyeliner - the things you buy on an afternoon as a woman with some cash to burn.

I thought it was liberating to present bags with purchased items as sculpture, having the guts to be the first to do this in the way Fleury did.

Much of her work mocks cliché's about women, shopping, logos of famous brands and the beauty ideals we tacitly accept. I shop there for I am.

I'm never sure, though, if her work is meant in an ironic way as I somehow wish. But then again it's none of my concern and it doesn't really matter for my experience with the work.

I think the two works here deal with beauty.

The magazine has a lot of readers worldwide who are looking to learn what the deal is - supposedly - with female beauty. Which clothes are fashionable? Which hairstyle and what skirt length marks the season? The magazine pretends to answer such questions while it also dictates a frightening standard: "This is pretty, so stick to it, then you will be just fine, your beauty will at least not be the problem, so better listen to us."

The hair curlers are a more abstract work, almost minimal. Although more modest in tone, this work also deals with a beauty ideal. To give yourself curls when you don't naturally have curly hair, what do we do that for?

For whom do you do this? And who is better off because of it? Are you a better-looking version of yourself with curls in your hair? I am being a little naïve on purpose. Fleury's work triggers me to do so.

To present sculptures that border on naiveté is one of the merits of her work. She is showing us a superficial world that is pregnant with deceit and deception.

What she doesn't show is the person behind the consumer, and that is exactly what her work makes me curious about.

I want to know how you would look without those mutual agreements, with the hemline of your skirt exactly where you want it to be and without those curls in your hair.

The imposed beauty ideal is probably also a limitation in freedom, and maybe we can do without it altogether, we probably don't need it as much as we think we do.

Here something about inner beauty, but I couldn't quite figure that one out.

LUCIA TALLOVA

I don't think it's much of a secret anymore; I am a hopeless romantic at heart.

But my kind of romanticism is more of a dandelion growing in concrete than a bouquet of red roses. I lean more towards Laurie Anderson than towards Dolly Parton. Though Laurie Anderson happens to be a great fan of Dolly Parton, which goes to show one kind of romanticism is food for the other.

For the longest time I couldn't find my way into Lucia Tallova's work. I had to get around the aesthetic to hear what she was actually saying.

Sometimes it takes a while to translate a work because you speak the language differently. Listening, then, becomes a separate skill by itself, a kind of profession for which I don't always have the patience. I need to remind myself the work is not to blame for that, I am.

It always takes a while before I have seen enough of an artist's work to understand it for myself, before it all adds up, works as a world in itself for me, before it all starts singing to each other and I can whistle along with the song.

Once the singing starts, though, it won't shut up, it begins to live in my head like a loud neighbor.

Tallova's work in this exhibition is romantic, but of a carefully weighed kind. A photograph of a mountaintop that needs more than the photograph, the mountain pours generously over the edges of the photo and into reality.

The mountain sits in a suitcase and can thus be taken along in case you need a mountain as you travel or because you want to promise someone a mountain of something and need proof a mountain of it is what you have.

Romanticism, for me, can not be cold or unemotional enough, but with some works of Tallova I get Goosebumps, just as with two songs by Dolly Parton.

There's nothing to be done about that, whether you want it or not, you don't have much more to say about that.

KARIN SANDER

My mother did it all wrong. She thought she knew what she was doing as a 12 year old girl, thought she was doing it perfectly. But nope.

She used to work in Hotel Restaurant de Plasmolen, by far the fanciest hotel in the neighborhood, even when I was still young. Though it has since burned down and disappeared.

One day, before it was time to go home, she had some time left and wanted to be of service. Being dutiful she went into the wine cellar to dust off all the wine bottles.

For this she got reprimanded terribly, I still feel for her.

How is a twelve year old to know what is what in the world, when you at that moment are just cleaning that world?

Somehow for me it has to rhyme with the works of Karin Sander. How, I will figure out one day.

Sander sent a number of white canvasses unprotected in the mail, to various destinations in

the world. While traveling they were exposed to the world for a couple of weeks.

What happened to these canvasses on the way is what these works eventually became. Scratches, dirt, abuse sometimes.

An empty canvas is sent into the world and by the time it arrives at its destination it is no longer empty. Nobody has painted on it, but it is also no longer pristine, it has lived through a number of things on the way.

The other work on show here was put up as an empty canvas in a construction shed. What Sanders does in both works is exposing something untouched to the world, and revealing what happens.

In an exhibition in Bonn her work was almost invisible, she had polished the empty walls of the museum, so they became shiny, polishing it its most extreme form.

Nothing, like Everything is a collective noun, it's a container of a lot of different things.

How you get marked as a twelve year old because you're being sent into the world and by simply doing your best, something like that.

The scratches and dirt on these previously pristine white canvasses happened only by them being sent in the mail, nobody had any bad intentions for them.

Karin Sander's maidenly white canvasses have been touched but that is when they become special.

My mother is doing fine by the way. She sends her regards.

ROOS VAN HAAFTEN

It is a mirroring little shelf, with on it a couple of pins, a piece of plastic, a match and some more of these objects that don't have much value in the world as we know it.

In Roos van Haaften's world they do, there they translate their own insignificance in their poetic mirror image, their shadows make good more than double,

they become much more important in that world then they ever were or will be in the real world.

With the spotlight on it, it turns out that all these frills suddenly have a function of their own. All these things together form a complete and readable picture. They each catch the light in their own way, so that the wall above reflects an image, and a recognizable visual appears.

They temporarily get a role as a character in a big historic drama. They work together and together represent this drama convincingly. As soon as they are in the spotlight they play a bigger role than that of themselves, they rise above themselves temporarily, stepping over their own shadows.

The three works on show here render three historic disasters. The images have been borrowed from old postcards of catastrophes that people apparently used to send each other.

A remarkable fact in itself, "Hello, how are you? I am fine. Here's a picture of an exploding Zeppelin, there were 35 casualties, I hope you're having a nice day."

In the translation, things get 'translated along' that were not apparent in the first reading. When the answer consists of shadows then one has to search for the question sometimes.

They are small works about big disasters that the world is no longer concerned about. Everyone who was involved in those accidents has been forgotten and even their children have passed away years ago.

Echo's of long gone pain, and when the spotlights dim they are gone. Then the objects are nothing but what they are and no longer a representation of grand misère of yore, long, long time ago.

Maybe suddenly it didn't ever happen after all.

KATHARINA GROSSE

A text on a low stage with a flag of Katharina Grosse.

For ages, planting a flag has been a way to claim one's territory. Think off the pioneers in

the United States or the first landing on the moon.

In previous eras it was customary to announce your tribe or clan with a flag or a crest, so one could see from a distance with who they were about to deal with.

It may be my own view of this piece, and a somewhat selfish one at that, but in an exhibition about the future that could do with a bit more friendliness, a sweeter flag planted on softer soil seems appropriate.

Rather than a country's flag - at least not an existing country - maybe a flag from a society to be, for which we can all hope.

No colour is left out, so we are all invited, can all feel welcome.

'Play nice with each other' is what the flag says to me, 'we are here together and together we only have one sandbox.'

The Other is the Other for a reason, so don't expect an echo of yourself from him or her.

You are as much the Other, in the eyes of the Other.

Ultimately you need all colours if you want to see a rainbow.

LILY VAN DER STOKKER

The things we tell each other every day are usually not that special. They are sideways remarks, meant to notify the people we meet and know where we stand in relation to one another.

Sometimes, when we see the other every day, the messages become simpler. Understanding is presumed; half a word is enough and can speak volumes and everyday orientation comes in simple small words or in the silent underlying agreement of what is not being said.

Lily van der Stokker makes an issue out of this, places remarkable importance on the ridiculously common.

Like the first Bibles were illuminated by monks using curls and miniature paintings to point out the importance of the text, (there wasn't a more important book than the Bible of course), Stokker illuminates the ordinary, giving it a stage as if it were something special.

We all know the common speech between two lovers is usually more about the daily errands and the monthly rent than about how you love each other, how you want to spend the rest of your lives together.

That has been said already and you're not going to repeat it every single day. That is how the loose vernacular comes into being; everything that is not being said is what it actually is about.

Once in a while an artist makes me gasp: "Oh! Is was that allowed too?"

Stokker does this, has created this huge mess of what I thought I knew about art and yet made notions of the Unimportant, Friendly, Stupid and Insignificant disruptive in what she does. Her work puts her on the level with those important Minimal artists who, however, needed much fancier words to describe their work.

Stokker gives a leading role to everyday language, decorates - with curls - how we look for and find each other on Monday or Tuesday or Thursday. This is where love lives somehow, however simple that may sound.

Stokker understands that living together is reading between the lines and understanding the things we don't say to each other anymore can still be understood and beautiful.

Lily is my hero.

CORITA KENT

Let me be honest: organized religion is not my cup of tea.

I don't believe the truth about mankind and the world can fit in one book.

What I do believe is that all religions have the best of intentions for the world, so I use them as a salad bar, munching a bit of the asparagus and boiled eggs.

Of all the artists in the exhibition, Corita Kent may be the most straightforward. And she, of course, could count on her religion for support, to keep her in one direction.

Coming with solutions for the world all by oneself is not exactly easy. A manual would be of help, so that you can look up something once in a while, sneak a peek of how this whole place and all the people in it are meant to be.

Are you still on track? Is what you are doing still in line with what you believe? If you struggle with wavering or doubt, what do you do once you have been confirmed as a nun?

Corita Kent was sister in the order of The Immaculate Heart of Many and started making Pop Art prints after seeing Andy Warhol's Campbell's soup cans at gallery Feris in Los Angeles.

She was quick to find her language in this medium, with a combination of colour blocks, song lyrics and citations from the bible. Not necessarily in that order.

In 1966 she was picked out by the Los Angeles Times as one of the women of the year. From there she proceeded with work that was more and more political. Taking stands against poverty, discrimination and inequality, Sister Corita Kent guarded Love in her work and for the world.

There is even a stamp with her work on it. This was presented on the TV Series Love Boat, which did not please her since she had suggested the United Nations. She had become camp. There was nothing to be done about that.

Her work is love in its purest form. Love for a better world, without a trace of doubt or cynicism.

Rarely have I seen political work that is so sweet at the same time. Unselfish, unconditional, the way love is supposed to be.

ROSE WYLIE

For a long time I've had a recurring nightmare.

There is a deafeningly loud sounding whispering so unbearable it would always hit me hard.

I cannot make out the actual words because of the volume, and yet this strange sense of it being soft spoken. It all scares me enough to wake me up.

Dreams are often unsettling of course, and do not need to make sense, no more than a puppy that is three meters high.

Rose Wylie makes big paintings about small subjects. Magnifying the smallest elements or gestures to appear enormous, their proportions do not match their noise, they scream small stuff.

They scream unimportant murmurs, ulterior motives, musings.

A chocolate rabbit, a prince on horseback or a zebra with two lions. Or in the case of one drawing, a slightly too big gas burner, and here too, the size is suddenly a bit unsettling.

Wylie often includes text but this does not clarify that much for me. Language is but one way to explain things and here the tone is much more telling.

They are dreams where things are disproportionate, where something insignificant can suddenly rule the world. Suddenly something small is made so big that it competes with your own proportions.

Feeling small and insignificant in the presence of a giant puppy, or with the sound of whispers at 300 decibel, is what Rose Wylie does extremely well.

The world depends on certain proportions, known rules. If you then do not follow them, something special happens.

And I just kept waking up terrified, telling myself: "It was just a dream, it wasn't real."

AASE SEIDLER GERNES

It's a common sight, actors who, in the midst of a play, temporarily disappear off stage, only to reappear later on in the narration, in a different, maybe a better version of themselves.

Aase Seidler Gernes did just that during the sixties. From that time on she dedicated herself to raising her kids and supporting her husband's career. Before that, from the 50's onward, she had been very visible as an artist, focusing mostly on groundbreaking textile works.

Her husband, the artist Poul Gernes, laid out new paths in the Danish art world, made socially impassioned work. He even founded a new academy and gave his work away for free preferably.

Her own work largely remained under exposed; the spotlight was predominantly on him, although he largely owed his success to her. She delivered the colours and the patters for his paintings. They'd made a pact that only women could agree to: everything happened in his name; she would help and whisper from the wings, be always present, but stay invisible to the audience.

Knowing that, while raising her children, Aase had always kept experimenting with textile, with embroidered clothes, in order to make money for the family, it seems to have been a well-considered choice.

She stashed her own work in suitcases in the attic and from that moment on, her husband, as an artist, took the main stage.

Is that Love? To eclipse your own talent in order to serve the talent of someone else?
I don't have a specific answer in this case, but the thought is agonizing to me.

In recent years she did return to the stage and put her work out there again: "I've been away for a while, or at least not very visible, but here I am once again, in the play of my own life.

There will at least be one next act over which I have full direction."

DANIELLE KWAAITAAL

Aunty Aggie and Uncle Wienie had a flower shop in our village. My mother and my sister would work there once in a while, so the house where I spent my childhood was always filled with flowers.

At the time this seemed natural to me, but it turned out to be priceless once I started living on my own as a student. Though it did eventually result in an insatiable craving for flowers.

Danielle Kwaaitaal's works show flowers under water. I am not exactly sure what has been done to the photograph afterwards, and I don't really care. Colours change names; the image becomes a bit surreal as the colours of the photographic works are more intense than the real thing.

Unlike the coloured flora books from centuries ago, in which colours faded because the pigments in the books can not stand the test of time, these shine to battle the fade.

The marvelous thing about flowers is that we only see them at their peak. Before that, they are not of interest to us, and afterwards even less.

As such, the photographs are snapshots that, by their special use of colour, aspire to make a longer lasting impression, to leave a deeper trace, even though, of course, time eventually always wins. The colours in the photographs seem to want to jump ahead of the inevitable decay.

Every photograph is unique, there is no second print. You only get to look once. I don't know if Kwaaitaal intended this, but this is what I read in them.

I can not remember a single bouquet of flowers from my childhood in the exact sense, but I do remember the sensation they gave me as a child and a teenager. The images have faded but the feeling remains.

Danielle Kwaaitaal gives photography an ephemeral vulnerability that we recognize from the real world.

The memories of a house filled with flowers, a summer stroll through nature, a conversation that

can never be repeated with someone who is no longer here. The best things in life are once only. Like these photos, they carry a beautiful kind of sadness in that way.

ANNEMARIE VAN SPLUNTER

The issue is as simple as it is effective. Film almost doesn't get any simpler than in this work by Annemarie van Splunter.

21 children, 21 houses and 21 curtains. The children open the curtains in their house. That's all there is, but I was moved to tears by what this simple film shows.

Take, for example, the difference between the boys and the girls. Where the boys often yank the curtains open, clumsily and with bravado while the girls do it with caution and as a kind of ritual. They reveal the view in a softer way, probably with more consideration of the viewer and themselves.

All except one boy, possibly from a Turkish or Moroccan household as the curtains suggest. To me he seems well brought up and behaved.; a sweet boy. Carefully he opens the curtains and lets the daylight gush in and in this cautious way the day is introduced to you and you think: 'Good morning.'

The Future opens the curtains and shows us where we are. A deprived urban ghetto, a canal house, a house with a view on ugly urbanity. This happens to be Amsterdam, but in my thoughts this work could be about anywhere.

Opening the curtains, a first act of the morning to relate to the world. We may not always realize it, but relating to the world is a daily recurring choice.

Everyday there is a chance for many kinds of happiness existing right next to each other. Each day a changed world could greet us. That's where I put my hope.

A world in which you can be who you are. Even when during the production process certain parts have gone missing, or something went wrong during the welding together. I hope the world opens for you now

as well or at least the curtains have been opened the way The Future suggests it might.

A world where macho powers don't automatically win. A world in which the soft voice gains more strength. In which doubt and asking questions becomes more important than knowing it all.

Growing towards the light all together. Look how plants do it. They search the light and grow towards it, how much more clues do you need? The garden, just behind your curtains, is a good teacher if you're willing to take the lesson.

We want all kinds of things and we want it now, but what if we would ask ourselves if all the things we want will actually help us ahead in life, really bring us happiness?

Daring to wonder and question and open up to change is a female power: living with daily doubts, astonishment, and sharing these thoughts with each other.

The masculine forces have had the upper hand in the world for too long, and see how our curtains are hanging.

I think it is time for more considered attention. With love for ourselves and the other, because eventually we are all One and we can only be truly happy when the Other, who ever that is, is happy too. We're not alone in this, we're all in this together.

The Future is Female.

Rosemarie Trockel

Ma Fenêtre, 2005
2 Hotplates iron, steel, wood
25 cm diameter x 6 cm each
Private Collection

Beauty, 1995
A set of 12 posters especially made for the medium
of the billboard for the museum in Progress, Vienna
Each 120 x 84 cm
Private Collection

Copyright Rosemarie Trockel and VG Bild-Kunst,
Bonn, 2018.

Yael Davids

Learning to imitate in abesentia, 2011
16th century Korean dish, glazed ceramics, gold, steel,
part of script of performance lia.
Dimensions variable
Courtesy of the artist and
Stigter van Doesburg, Amsterdam

Prijslijst, 2005
embroidered hair and inkjet print (reverse)
29,7 x 21 cm
Private Collection

Sylvie Fleury

Untitled, 1994
Velcro hairrollers and hairpins
141 x 132 x 67 mm
Collection Wjm Kok

VOGUE, 1992
2 c-prints mounted on aluminium
ca 30 x 20 cm, in linen case, edition 24 different pairs
Private Collection

Lucia Tallova

From the series Sea, 2017
collage and painting
40 x 30 cm
Collection Dolf de Maar

From the series Sea, 2016
collage and ink
30 x 40 cm
Private Collection

From series House on the Cliff, 2017
mixed media - wood, paper, acrylic, book page, steel
39 x 85 x 115 cm
Courtesy of the artist and
Soda Gallery, Bratislava

From series Sea, 2016
wood, photography, acrylic
25 x 35 x 15 cm
Courtesy of the artist and
Soda Gallery, Bratislava

From series SEA, 2016
wood, photography, acrylic
25 x 35 x 15 cm
Courtesy of the artist and
Soda Gallery, Bratislava

Karin Sander

Mailed Painting 122
Berlin – Medelin – Siegen – Berlin – Köln – Den Haag, 2012
Stretched canvas in standard sizes, white universal primer
60 x 60 cm
Courtesy of the artist and
Barbara Gross Galerie, Munich

Patina Painting 97/Construction Site 6, 2010-2011
Stretched canvas in standard sizes, white universal primer
50 x 60 cm
Private collection The Netherlands

Roos van Haften

Gleaming Catastrophe # 4
Mirror, ink, various materials, spot
16 x 26 cm
Collection Schroeten

Gleaming Catastrophe # 1
Mirror, ink, various materials, spot
16 x 26 cm
Courtesy of the artist

Gleaming Catastrophe # 2
Mirror, ink, various materials, spot
16 x 26 cm
Courtesy of the artist

Katharina Grosse

O.T. / UNTITLED, 2013
Digital printed silk tapestry
on a metal-wood rod
Edition 10 + 2 AP
Courtesy the artist and
LHHR., Cologne

Lily van der Stokker

De Sociale Dienst, 1999
Colour pencil
21 x 29 cm

Lily + Jack 10 jaar, 1998
Colour pencil
21 x 29 cm

The apartment needs to be..., 2001
Colour pencil
21 x 59 cm

Wim Kok, 2001
Colour pencil
29 x 21 cm

Er ligt f.15,- voor Tuna.....2001
Colour pencil
21 x 29 cm

All works Courtesy of the artist and Galerie van Gelder,
Amsterdam

Corita Kent

life, 1965
Silkscreen
44,5 x 31 cm

come off it, 1966
Silkscreen
76 x 91 cm

the sure one, 1966
Silkscreen
75,5 x 91,5 cm

All works Courtesy of the Corita Kent Art Center,
Immaculate Heart Community, Los Angeles, CA

Aase Seidler Gernes

All six works; Untitled, 2016
felt tip pen
21 x 29,7 cm
Courtesy of the artist

Rose Wylie

Gas, 2013
Watercolour and collage on paper
100 x 71 cm (framed)
Private collection

Ray's Yellow Plane (film notes) 2008
Biro, pencil, and collage on paper
35,5 x 27,5 cm
Private collection

Transparent Plastic Green Spoon, 2016
Watercolour on paper
84 x 60 cm
Courtesy of the artist and Union Gallery, London

Mixing Tool, 2016
Watercolour on paper
84 x 60 cm
Courtesy of the artist and Union Gallery, London

Danielle Kwaaitaal

P 8, 2018
Digital print on Epson enhanced matte paper
213 x 149 cm
Courtesy of the artist

AnneMarie van Splunter

A Day Such As This
(Amsterdam Version), 2012
DVD PAL 16:9, edition 50
Duration 08:33 min
Courtesy of the artist

ADDRESS

Parts Project
Toussaintkade 49
2513 CL Den Haag
+31 (0)70 - 449 29 61
+31 (0)6 - 28 90 06 91
info@partsproject.nl
www.partsproject.nl

OPENING HOURS

Thursday - Saturday 12.00 - 17.00

Sunday 13.00 - 17.00

Brochure published in conjunction with the exhibition

The Future is Female at Parts Project, The Hague.

27 May - 15 July 2018.

Text

Twan Janssen

Curator

Francis Boeske

Introduction

Judith de Bruijn

Photography

Gert Jan van Rooij

Translation

Mo Veld & Ted Munter

Design

Loes Schepens

Print

Edauw + Johannissen

Lettering

Riwi ColloType

Many thanks to

Corita Art Centre Los Angeles, Ulrikka Gernes,
Jan Grosfeld, Jetske Homan van der Heide, Wjm Kok,
Dolf de Maar, Marcel Schroeten, Barbara Gross Galerie
München, Galerie van Gelder Amsterdam, LRRH_ Köln,
Sprüth Magers Berlin, Stigter van Doesburg Amsterdam,
Soda Gallery Bratislava, Union Gallery London.

Cover

Flag Katharina Grosse, Text Twan Janssen, Dog Sofie

